

Γεώργιος Δημ. Ζηνέλης

(1917-2001)

Του ΓΙΑΝΝΗ ΥΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ ΛΥΚΕΙΑΡΧΗ,
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ 3ΟΥ ΚΥΝ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Πριν από λίγο καιρό έφυγε για πάντα από κοντό μας ο συγχωριανός και γείτονας μου, ο μπάρμπα - Γιώργος ο Ζηνέλης, ο τελευταίος μυλωνάς, τσαγκάρης, ψάλτης και μόνιμος επιδιορθωτής πολλών βατών δρόμων μέσα στο χωριό (Καστανιά Ευρυτανίας)

Χτυπημένος, πριν τέσσερα χρόνια, από την επάρατη αρρώστια, αφού πάλεψε σκληρά στα μαρμαρένια του Χάρου αλώνια», τελικά γονάτισε και άφησε την τελευταία του πνοή στα 84 χρόνια του.

Έτσι ερήμωσε η γειτονιά του Αϊ- Νικόλα και έκλεισαν το ένα μετά το άλλο - με τελευταίο το δικό του - τα σπίτια μας, εκεί που είδαμε το πρώτο φως το ήλιου και περάσαμε τα ανέμελα παιδικά μας χρόνια.

Ο μπάρμπα - Γιώργος με το γάιδαρο του, όταν κουβαλούσε τις αποσκευές μας από και προς την πλατεία του χωριού. Σήμερα κουβαλούμε μόνοι μας - από δύσβατα πια μονοπάτια - ό,τι μας είναι απαραίτητο.

πρώτος είναι έστω πάντων διάκονος». Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από τη ζωή και τη δράση του αγνού αυτού συγχωριανού και γείτονα; Τα ημεροδούλια που διέθετε αφιλοκεδώς για να επισκευάζει τους βατούς δρόμους μέσα στο χωριό μας, αλλά και προς το Ποτάμι; Ποιος δε θυμάται τη διαρκή παρουσία του στις εκκλησίες του χωριού μας όλες τις γιορτινές ημέρες; Μπορεί κανένας να ξεχάσει ότι με το γάιδαρο του πήγαινε στα σπίτια των συγχωριανών μας για να πάρει το καλαμπόκι ή το στάρι για να τα επιστρέψει ως αλεύρι χωρίς ποτέ να κρατήσει «ξάγι»; Αλλά εκτός από τα άλλα, ο μπάρμπα - Γιώργος ήταν και κυνηγός. Προτού φύγει για την Αυστραλία τον θυμάμαι να φυλάει καρτέρι με το χειροποίητο μονόκαννο 16άρι του πεθερού του, του μπάρμπα - Δημήτρη του Σταθόπουλου στους κισσούς της γειτονιάς μας, στις κερασιές και τις μουριές.

Αργότερα, όταν γύρισε από τα ξένα και εγκαταστάθηκε μόνιμα στο χωριό μας, έφερε δύο υπέροχα δίκαννα, ένα 16άρι P. Beretta και ένα Εγγλέζικο 12όρι. Μ' αυτά κυνηγούσε μόνο τα επιβλαβή, αλεπούδες, ασβούς, κίσσες, κάριες και τα γεράκια, όταν έβαζαν στόχο να ξεκοτιάσουν τη γειτονιά μας.

Αγωνιστής στη ζωή υπήρξε ο μπάρμπα - Γιώργος. Πολεμιστής στην Αλβανία εντάχθηκε αργότερα, Με τον μπάρμπα - Γώργο Ζηνέλη στην στα χρόνια της αυλή του πατρικού σπιτιού μου στην Κατοχής στην Εθνική ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ το Μάιο του 2000 Αντίσταση, για να φύγει τη δεκαετία του '60 - για περισσότερα από δέκα χρόνια - ως μετανάστης

στην Αυστραλία, όπου εργάστηκε σκληρά για να προικίσει τις δύο του κόρες και να σπουδάσει τους τρεις γιους του, δύο από τους οποίους έγιναν δάσκαλοι κι ένας καθηγητής. Συντρεχτικός και καταδεκτικός έδινε πάντοτε το «παρών» στη χαρά και τη λύπη κάθε συγχωριανού μας, εφαρμόζοντας τη θεία εντολή «ο θέλων

Δε θα ξεχάσω ποτέ τη μεγάλη προθυμία του να μου δώσει όποιο δίκαννο επιθυμούσα (στα φοιτητικά μου χρόνια) για να πάω, όταν βρισκόμουν στο χωριό, γιο λαγό ή πέρδικες.

Πόσο μου έλειψε ο σεβαστός και πολυαγαπημένος αυτός γείτονας, το διαπίστωσα τον Αύγουστο, όταν με την οικογένεια μου βρέθηκα στο χωριό και στην έρημη και εγκαταλειμμένη πια γειτονιά μας.

Προσκυνητής μία μέρα στον τάφο του, στο Κοιμητήριο του χωριού μας όπου αναπαύεται, του άναψα ένα κεράκι δίνοντάς του την υπόσχεση να γράψω στη μνήμη του τούτα τα λόγια γιατί «οι νεκροί πεθαίνουν, όταν τους μερικά χρόνια. Τότε υπήρχε ακόμη ζωή στο χωριό λησμονούμε», όπως συχνά αναφέρουμε στους επικήδειους λόγους μας.

Ο μπαρμπα - Γιώργος στο νερόμυλο πριν από και τα χωράφια σπέρνονταν.

Δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό Κυνηγετικά – Κυνοφιλικά Νέα, αρ. 101 το έτος 2005

Αρχείο και ψηφιακή επεξεργασία: Ζαχ. Ζηνέλης

Γεώργιος Δημ. Ζηνέλης (1917 - 2001)

Πριν από λίγο καιρό έφυγε για πάντα από κοντά μας ο συγχωριανός και γείτονάς μου, ο μπάρμπα - Γιώργος ο Ζηνέλης, ο τελευταίος μυλωνάς, τσαγκάρης, ψάλτης και μόνιμος επιδιορθωτής πολλών βατών δρόμων μέσα στο χωριό (Καστανιά Ευρυτανίας).

του ΓΙΑΝΝΗ ΥΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ ΛΥΚΕΙΑΡΧΗ,
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ 3ΟΥ ΚΥΝ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Χτυπημένος, πριν τέσσερα χρόνια, από την επάρατη αρρώστια, αφού πάλεψε σκληρά «στα μαρμαρένια του Χάρου αλώνια», τελικά γονάτισε και άφησε την τελευταία του νιοή στα 84 χρόνια του.

Έτσι ερήμωσε η γειτονιά του Αϊ - Νικόλα και έκλεισαν το ένα μετά το άλλο - με τελευταίο το δικό του - τα σπίτια μας, εκεί που είδαμε το πρώτο φως το ήλιου και περάσαμε τα ανέμελα παιδικά μας χρόνια.

Αγωνιστής στη ζωή υπήρξε ο μπάρμπα - Γιώργος. Πολεμιστής στην Αλβανία εντάχθηκε αργότερα, στα χρόνια της Κατοχής στην Εθνική Αντίσταση, για να φύγει τη δεκαετία του '60 - για περισσότερα από δέκα χρόνια - ως μετανά-

στης στην Αυστραλία, όπου εργάστηκε σκληρά για να προκρίσει τις δύο του κόρες και να σπουδάσει τους τρεις γιούς του, δύο από τους οποίους έγιναν δόκτοροι κι ένας καθηγητής.

Συντρεχτικός και καταδεκτικός έδινε πάντοτε το «παρών» στη χαρά και τη λύπη κάθε συγχωριανού μας, εφαρμόζοντας τη θεία εντολή «ο θέλων πρώτος είναι έστω πάντων διάκονος».

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από τη ζωή και τη δράση του αγνού αυτού συγχωριανού και γείτονα; Τα ημεροδούλια που διέθετε αφιλοκερδώς για να επισκευάζει τους βατούς δρόμους μέσα στο χωριό μας, αλλά και προς το Ποτάμι; Ποιος δε θυμάται τη διαρκή παρουσία του στις εκκλησίες του χωριού μας όλες τις γιορτινές ημέρες; Μπορεί κανένας να ξεχάσει ότι με το γαϊδάρό του πήγαινε στα σπίτια των συγχωριανών μας για να πάρει το καλαμπόκι ή το σάρι για να τα επιστρέψει ως αλεύρι χωρίς ποτέ να κρατήσει «ξόγι»;

Αλλά εκτός από τα άλλα, ο μπάρμπα - Γιώργος ήταν και κυνηγός. Προτού φύγει για την Αυστραλία τον θυμάμαι να φυλάει καρτέρι με το χειροποίητο μονόκαννο 16άρι του πεθερού του, του μπάρμπα - Δημήτρη του Σταθόπουλου στους κισσούς της γειτονιάς μας, στις κερσιές και τις μουριές.

Αργότερα, όταν γύρισε από τα ξένα και εγκαταστάθηκε μόνιμα στο χωριό μας, έφερε δύο υπέροχα δίκानνα, ένα 16άρι P. Beretta και ένα Εγγλέζικο 12άρι. Μ' αυτά κυνηγούσε μόνο τα επιβήβα, αλεπούδες, ασβούς, κίσσες, κάριες και τα γεράκια, όταν έβάζαν στόχο να ξεκοτι-

Με τον μπάρμπα - Γιώργο Ζηνέλη στην αυλή του πατρικού σπιτιού μου στην ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ, το Μάιο του 2000.

Ο μπάρμπα - Γιώργος στο νερόμυλο πριν από μερικά χρόνια. Τότε υπήρχε ακόμη ζωή στο χωριό και τα χωράφια σπέρνονταν.

σουν τη γειτονιά μας.

Δε θα ξεχάσω ποτέ τη μεγάλη προθυμία του να μου δώσει όποιο δίκαννο επιθυμούσα (στα φοιτητικά μου χρόνια) για να πάω, όταν βρισκόμουν στο χωριό, για λαγό ή πέρδικες.

Πόσο μου έλειψε ο σεβαστός και πολυσταγμένος αυτός γείτονας, το διαπίστωσα τον Αύγουστο, όταν με την οικογένειά μου βρέθηκα στο χωριό και στην έρημη και εγκαταλειμμένη γειτονιά μας.

Προσκυνητής μία μέρα στον τάφο του, στο Κοιμητήριο του χωριού μας όπου αναπαύεται, του άναψα ένα κεράκι δίνοντάς του την υπόσχεση να γράψω στη μνήμη του τούτα τα λόγια γιατί «οι νεκροί πεθαίνουν, όταν τους ψημονούμε», όπως συχνά αναφέρομε στους επικήδειους λόγους μας. ❧

Ο μπάρμπα - Γιώργος με το γαϊδάρό του, όταν κουβαλούσε τις αποσκευές μας από και προς την ηλιετία του χωριού. Σήμερα κουβαλούμε μόνοι μας - από δύσβατα για μονοπάτια - ό,τι μας είναι απαραίτητο.

